

شیخ فخرالدین ابراهیم بن بزرگمهر بن عبدالغفار همدانی، یا فخرالدین عراقی (زاده ۶۱۰ ه.ق.، کمیجان، اکنون در نزدیکی اراک، ایران - درگذشته در ۸ ذوالقعدة ۶۸۸ ه.ق.، دمشق، سوریه) از شاعران و عارفان ادب فارسی در سده هفتم هجری می‌باشد.

ابراهیم عراقی فرزند عبدالغفار کمیجانی بود. او پس از تکمیل آموزش قرآن برای ادامه تحصیل به همدان رفته، و در آنجا تحصیل کرد. در کودکی قرآن را از بر نمود و می‌توانست آن را به آواز شیرین و درست قرائت کند. وقتی که هفده ساله بود جمعی از قلندران به همدان فرود آمدند و عراقی نیز بهمراه آنان به هندوستان رفت و به شاگردی شیخ بهاء الدین زکریا درآمد و بعد از مدتی با دختر او ازدواج کرد که از وی پسری آمد و به کبیرالدین موسوم گشت.

بیست و پنج سال سپری شد، و شیخ بهاءالدین وفات یافت، در حالی که، عراقی را جانشین خود کرده بود. بعد از هند، عراقی عزم مکه و مدینه کرد، و پس از حج جانب روم شد. در قونیه، به خدمت مولانا رسید، و مدت‌ها در مجالس سماع حاضر شد. وی پس از سال‌ها اقامت در روم جانب شام رفت.

عراقی در هشتم ذیقعدة سال ۶۸۸ ه. ق در شهر دمشق درگذشته‌است.